vi kan vente det Arbejde, der *tvinger* Reformerne frem, ligger det forbavsende nær at hilse det som „en Foraarsbebuder" hver Gang, vi ser en Kvinde vaagne til Liv og Bevidsthed saa stærkt, at hun *maa* ryste Aaget af sig.

Det bliver mere og mere en *Nødvendighed*, at Mand og Kvinde kommer til Forstaaelse angaaende dette uværdige Forhold, og vil Mændene ikke komme til os i Hjemmene, nu vel! saa maa vi komme til dem i Forretningerne. Thi der kan dog virkelig ingen fornuftige Mennesker fortænke os i, om vi finder det ikke alene naivt, men ogsaa altfor *tungt* at ofre vore Kræfter — et helt Livs Slid — paa et Arbejde, der er saa lidt agtet, at man ikke en Gang regnes til at kunne *forsørge* sig selv med det, end sige sine Børn.

Og saa længe Mændene kun kan udbyde det huslige Arbejde under *Trællekaar*, faar de virkelig finde sig i, at Flokken, der siger: „Nej Tak"! bliver større og større.

Petrea.

Kvindelighed.

Kender Du en Pigelil,
der er stille, bly, beskeden,
som ej gør en Kat Fortræd,
og som elsker Freden —
en, som vil evig og altid behage,
en, som er Typen paa Kønnet det svage,
en, som besvimer evindelig. —
:,: Vid, at hun er kvindelig. :,:

Kender Du en Pigelil,
en, der si'er, hvad Folk de sige,
en, som kritiserer ej,
som Veninder svige —
en, som er fin, som er snerpet og dannet,
en, som bagtaler, om ej hun kan andet,
en, som kan pjatte evindelig. —
:,: Vid, at hun er kvindelig. :,:

Kender Du en Pigelil,
som ej véd og intet kender,
som for Lapse sværme kan,
men som ej har Venner --
en, som i Ægteskab Børn kan føde,
mener, at al anden Elskov er Brøde,
en, som kan hykle evindelig. —
:,: Vid, at hun er kvindelig. :,:

Kender Du en Pigelil,
der er kysk som bare Pokker,
som bli'er rød, saa snart hun blot
ser et Mandfolks Sokker.
En, som spadserer halvnøgen til Baller,
gerne i Mændenes Arme dog falder,
Aa! saa blufærdig evindelig. —
: Vid, at hun er kvindelig. :,:

Kender Du en Pigelil,
Ja Du kender vist saa mange,
der er Træl af Modens Lov
i Korset de trange —
Kvinder, der drive, mens Mændene slide,
derfor er Hænderne dejlige hvide —
snyltende Væs'ner evindelig. —
: Vid, at hun er kvindelig. :,:

Verus.

Madens Opbevaring.

(Sundhedsbladet.)

Skal Maden smage godt og være til sund Ernæring for Legemet, da maa den opbevares paa en fornuftig Maade.

1. Læg aldrig Kød eller Fiskespiser pakket paa hinanden med sparsom Tilgang af Luft. Der opstaar da let en Gæring, hvorved Maden forgiftes. Lettest gaar dette for sig, om Kødet endnu er lidt varmt, idet det nedlægges.

2. Lad det Rum, hvor Maden opbevares, være godt udluftet (ventileret). Dette sker aldrig, hvor der blot er Huller øverst oppe i Laaget eller Skabdøren. Der maa ogsaa være Aabninger nedentil, ellers staar Luften stille, den cirkulerer ikke, som man siger. Heller ikke maa der være solide Hylder, hvorigennem Luften ikke kan gaa. Disse maa være af Tremmer eller af Staaltraad.

3. Der maa ikke være noget Steds i Nærheden, hvorfra daarlig Lugt kan komme i Berøring med Maden. Den optages i større og mindre Grad og gør Føden usmagelig og usund. Flere Slags Mad taaler heller ikke at staa nær hinanden, da den ene saa let overfører sin Smag til den anden.

4. Opbevar ingen Mad i Staniol (Tinfolie) og lad hermetiske Daaser aldrig staa opslaaet med Føde i. I begge Tilfælde afsættes Tin og Tinsalte, der lugter og smager ilde og i Længden fremkalder Sygdom.

5. Renlighed først og Renlighed sidst i Kælder, Køkken og Spisekammer.

Blomster i Værelset

kan være farlige. Planterne udaander gennem sine Blade, især under Sollysets Paavirkning, Surstof og indaander Kulsyre, netop omvendt af, hvad Menneskene gør gennem sine Lunger. Bladplanter i ikke altfor stor Mængde kan derfor ikke siges at skade Luften; Blomster derimod, især de stærkt lugtende, udsondrer Gasarter (Kulvandstofforbindelser), som er skadelige, ja i større Mængder endog farlige.

For en Tid siden offentliggjordes i „K. Hart. Zeit." et Tilfælde, der noksom viser dette. En ung Dame fik paa sin Fødselsdag en hel Del Blomster, som hun om Aftenen tog med sig paa sit Soveværelse. Ud paa Natten vaagnede Moderen ved en sagte Jamren fra Datterens Værelse. Hun skyndte sig derind og fandt den unge Pige liggende besvimet paa Gulvet ved Siden af Sengen. Kun med stor Møje og efter længere Tid lykkedes det at kalde hende tilbage til Bevidstheden og i lang Tid efter var hun sygelig. Det var en Forgiftning fra Blomsterne.

Det er ikke sjældent ved højtidelige Anledninger at se en Mængde Blomster samlede i Selskabsrummene ogsaa hos os. Den Luft, som Gæsterne under saadanne Omstændigheder indaander, er ikke sund, og værre bliver den endda ved de mange Lys og Lamper. Mangt et Ildebefindende med Mathed og sprængende Hovedpine skriver sig derfra. Det vil være godt at erindre sig dette Forhold og indskrænke Blomsternes Antal til det mindst mulige paa samme Tid, som man sørger for god Udluftning af Rummene.

Værd at lægge Mærke til.

Mary Evans fra Harlem N. Y. har taget Borgerbrev som Kaptajn paa et Skib, hvor hendes Mand er første Maskinist. — Mrs. Candace Wheler, Præsident for Dekorativkomiteen, skal dekorere Kvindernes Udstillingsbygning i Chikago.

Mrs. N. B. Judd talte paa et Møde af „The Woman's Presbyterian Board of Missions of the Northwest", der nylig blev afholdt i Chicago, om den store Modsætning, der er mellem Kvinders Møder her og i Rusland, fra hvilket Land hun netop er vendt hjem. Hun fortalte, at hvis mere end 20 Kvinder vilde samles f. Eks. til Bøn i St. Petersborg, var Politiet der øjeblikkelig og drev dem fra hinanden.

Den 16aarige Miss Kate Levan kører hver Dag Posten mellem Princeton og Fleetwood, Berks Co., Pa. Hun kan styre et Firspand saa godt som nogen Mand i Landet.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af **Ida Boy-Ed.**
Oversat af *Sofie Horten.*

Fru Mariane von Droste stod ved Vinduet og saa ud over Kochel-Søen, ved hvis Bred hendes lille, venlige, hvide Hus laa, ikke ulig en Tærning, som man havde pyntet med en rød Hue. Paa den anden Side af Huset gik Landevejen, som førte fra Kochel-Sø til Walchen-Sø; den var kun lidet befærdet, og af Naboer var der ikke mange. Et Hus skimtedes hist og her i lang Afstand; selve Landsbyen laa langt borte bag en Række Høje paa den modsatte Bred af Søen; der var saaledes intet som helst, der forstyrrede Fru Marianes drømmende Blik.

Bag ved hende i Værelset, det var i Husets øvre Etage, gik nogen og ordnede ivrigt, men saa lydløst som muligt.

Et opmærksomt Øre vilde dog snart have bemærket, at den sagte Puslen ophørte, mens Fru Marianes Tanker dvælede i Fortiden og fuldstændigt havde glemt det nærværende; hun hørte derfor ikke den beskedne Rømmen bag ved sig.

„Frue!" sagde tilsidst en bedende Stemme.

Fru Mariane sukkede dybt, løftede Hovedet og saa sig omkring med et svagt Smil: „Naa, det er dig, Anna, er du færdig?"

Det lille, trivelige, lyshaarede Menneske foldede sine Hænder over sit hvide Forklæde og saa sig med synlig Tilfredshed omkring i Værelset, som hendes flittige Hænder ikke alene havde bragt til at skinne af Renlighed og Orden, men ogsaa givet et sirligt og hyggeligt Præg.

Denne Bestillingsseddel udklippes, paategnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.